

Nepřidáš se k většině, když páchá nepravosti (Exodus 23,2)

Vážení spoluobčané,

sešli jsme se zde proto, abychom vyjádřili vděčnost těm, kteří nás svojí odvahou osvobodili od normalizačního teroru. Díky nim i naše město nyní vzkvátá. Žili jsme ve státě, který zradu povýšil na státní doktrínu. Vlastizradu vyložili soudruzi jako pozvání a z okupace učinili bratrskou internacionální pomoc. Soudružské poklonkování okupantům znamenalo, že škodovka musela zahodit špičkové prototypy a zůstat u zastaralé koncepce pohonu, aby na trhu bylo dost místa pro sovětské žigulíky. Socialistické jistoty znamenaly totální podřízenost veškerého života komunistickým aparátčikům. Normalizace zcela zdevastovala společnost, přinesla útěk od obecně prospěšného do rodin a dvojí život - domácí svobodný a vnější přetvářkový, dozorovaný konfidenty STB. Komunisté, kteří před volbami v r. 1946 deklarovali shodu svých programových cílů s křesťanstvím, zakázali jakákoliv setkávání katolické mládeže s cílem vnutit ideologii nenávisti úplně všem. „Vědecký“ světový názor masových vrahů Lenina a Gottwalda byl ordinován všemi sdělovacími prostředky. Školy, nemocnice i továrny řídili především neomylní straničtí předsedové a až zcela druhořadě skuteční odborníci.

I přes neuvěřitelný proticírkevní teror ale soudruzi křesťany zcela nezlikvidovali. Během zlomových dní mezi 17. a 27. listopadem 1989 stála církev zcela na straně národa. **Nosným způsobem jsme přispěli k rozhodujícímu úspěchu generální stávky a tím k návratu svobody. Vzpomeňme na vůdčí roli kardinála F. Tomáška nebo Václava Malého a jeho požeňnané moderování milionové demonstrace na Letné, která byla díky dopolední oslavě svatořečení Anežky České též všekatolickým sletem. V neděli potom věřící předali po celé zemi svědectví o neuvěřitelné atmosféře protikomunistické jednoty, která v Praze zavládla.**

První dny po 17.11. byly velikou výzvou k občanské statečnosti – nebyla zde jistota v tom, zda demonstrace nebudou rozježděny na pásech soudruhy řízených tanků, jako tomu bylo v Maďarsku v r. 1956. Velice často, a Mladá Boleslav nebyla výjimkou, se našli odvážní křesťané, kteří se stali prvními mluvčími OF. Byl to právě husitský farář A. Jelínek, který první veřejně dne 20.11. v boleslavském divadle promluvil. Dokonce i prvním sídlem OF v našem městě byl křesťanský objekt – husitská fara.

Po generální stávce již bylo jasno – nastartovaly hromadné veletochy. Milion zahozených rudých knížek – vždyť skoro všichni soudruzi vstupovali do strany z touhy svobodně podnikat a proto chtěli stranu rozložit zevnitř. Najednou se objevila řada „statečných“ partyzánů pět minut po dvanácté – stejně jako v roce 1945. Žel Bohu komunistický materialismus byl u nás nahrazen bezohledným individualismem. Morálka potřeba nebyla – jen „více takových Kožených“, kteří nám měli zajistit hmotnou prosperitu jako nejvyšší blaho. Základy svobodného státu nebyly stavěny na skále, ale na písku.

Zkusme přemýšlet o síle, která dává výjimečnou odvahu překonávat nejistoty. Je to víra, která neupřednostňuje sebe, neboť pravým bohatstvím je dávat, nikoliv brát.

Každá situace má řešení, i ta dnešní. Svobodu ale musíme používat k dobrému, nikoliv ke zlému. Tam, kde se v Boha nevěří, uvěří se snadno všemu – i tomu, kdo slíbí poloviční daně a dvojnásobné důchody. Problémy máme veliké – ve společnosti i v církvích. **Východiskem není pasivita, ale aktivní návaznost na velikány doby minulé - Mikuláše Klaudiána i naše farníky V. Laurina a V. Klementa, kteří dokázali zdánlivě nemožné.** Radost můžeme mít z růstu zdravých společenství – skautů, sokolů, legionářů i baráčníků. Oceňujeme i týmy, úspěšně organizující tradiční městské akce. Všichni tito dokáží spolu s námi obnovovat ideál společného dobra, bez kterého se zdravá společnost nemůže obejít. Ke společnému cíli můžeme směřovat z různých stran, důležité je ale posilování lidské sounáležitosti, nikoliv maximalizace osobního zisku či levoprávé hašteření. Lékem není návrat vlády jedné strany a Lenina na toto místo, ale spolupráce lidí dobré vůle. **Ve společnosti, která nechce opět zkrachovat pod taktovkou neomylného vůdce, musí být znovu nalezena alespoň základní morální shoda – nelhat, nekrást a milovat bližního (Ex 20, 1-17).**